

МОЛИТВА

Зглянься, наш Боже,
На малі діти,
Що усім серцем
Вміють любити:

Тата і неньку,
І всю родину,
Край любий, рідний —
Всю Україну.

Катерина Перелісна

ДОЩИКОВИЙ ЦВІТ

Весна стояла в теплі та в сонці, мов у півені.

— Ми теж, наче сонечка! — похвалилися кульбабки. — Бо ми жовті і променисті.

— Подумаєш! — обізвалися з клумби тюльпани, — наші квітки кращі. Ми, як червоні чаші! І в кожній бджола або джміль.

— Я цвіту білими перлами, — забриніла на це конвалія.

— А я граю на дзвінкій сурмі! — подав голос жовтий нарцис.

— А я, — сказав на це дощик, — зацвіту парасольками!

Закрапав дощ. І справді: на вулицях парасольки, на майданах парасольки. Усе місто в парасольках, наче в лапатах яскравих квітках!

Вийшла веселка в небо. Задивилася на барвисті парасольки та й спустила край на вулицю Хрещатик.

За Зіркою Мензатюк

*Пам'ятний знак на честь
засновників м. Києва*

Про виникнення Києва читаємо в літописі «Повість минулих літ», укладеному ченцем Києво-Печерського монастиря Нестором:

«Коли ж поляни жили осібно і володіли родами своїми, – бо й до сих братів існували поляни і жили кожен із родом своїм на своїх місцях, володіючи кожен родом своїм, – то були [між них] три брати: одному ім'я Кий, а другому – Щек, а третьому – Хорив, і сестра їхня Либідь. І сидів Кий на горі, де нині узвіз Боричів, а Щек сидів на горі, яка нині зветься Щекавицею, а Хорив – на третій горі, од чого й прозвалася вона Хоревицею. Зробили вони городок [і] на честь брата їх найстаршого назвали його Києвом. І був довкола города ліс і бір великий, і ловили вони [тут] звірину. Були ж вони мужами мудрими й тямущими і називалися полянами».

Археологічні розкопки підтверджують думку Нестора і засвідчують, що Київ виник наприкінці V – у першій половині VI століття (понад 1500 років тому). Історики вважають, що Київ став родоначальником нової династії – Києвичів.

1. Церква Всіх Святих Києво-Печерської лаври. Збудована наприкінці 17 ст. коштом гетьмана Івана Мазепи.

2. Георгіївська церква Видубицького монастиря в Києві. Збудована коштом стародубського полковника М. Миклашевського.

